

nifest kehrust; sepârrast tahhan sünd ommiale keh-
rajaks vodita, sa woid suin himmo pârrast fehra-
ta, ial minna ei tahha ðôlda, et liaks olled tei-
nud''. Tûdrokul hirm nahkas, passus wâgga
selle waasto, laitis emma fannad hopis tûhjaks
ârra, ütles, et ommast tbôst foggoniste ei piddand
asja ollema, ja et emma wiisiste ei muido kui
pilkades neid fanno on rákinud; agga ei aitand
palwed, ei aitand waasto tðrkuminne, anti
agga Lîsole woffkid ja head hulla penikesi linno
fâtte ja fâsko pealegi: Sada nûid kehrust ni
paljo kui sôrmed suutwad ja fehha ial fannas-
tab! — Oi, oi! digas Liso, kui üksj jâi fambri,
mis waewasse waene laps sattunud minna!
Neid kahhest woffkist anti fehrajale isse wallida,
kumb oiete mele pârrast piddi ollema; mollemad
ollid wâgga fannaste tehtud, läkisid ülle ja ülle,
ja ollid üsna lodud punnasest puust; agga nende
peâlt tahheti fa täielist tôdd. Kunninga proua

fâsso peâle anti Lîsole üht lõnga otsa mârgifs,
mis kui juufse karw ni penike, et seddasamma
suggu lõnga piddi fehrama — oh sedda iggawat
tôdd, sedda otsata waewa! Agga ei peâsnud Liso
muido kui piddi agga peâle hakkama, ja fehras
e  simesse walloga feik se pâiva wahwaste, ja
nendasanimoti fa teise pâiva otsa; agga siiski ei
poolki wârtna tâis sanud, olli lõng wâgga pe-
nike; ja iggamees woib arwata, kui raske meel
fehrajal, neid linna-leisikad nâhhes, mis feik pid-
di lõngaks walmistama — kus selle kehrusse
ots! Jo wessi kippus tûdroku silma ja sure mur-
re pârrast läks ta, kui ðhto sai, tule fâtte, fur-
wa meelt lahhutama. Kunninga suurte maiade
liggi olli wâgga fânnna rohhoaed, ja selle tagga
kaunikenne suur mets, kust paljo holega ehitud
eed läbbikâsid ja feiksuggu metsapuud kašwid.
Seâlt leidis Liso melepârralist kohta, mis nat-
tukeste fôrvale andis, kus omma kuriwa melez-